ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιδ΄ 16-24 Μτθ. κβ΄14)
15 Δεκεμβρίου 2019

Ἡ παραβολὴ τοῦ Μεγάλου Δείπνου, ποὺ διαβάζεται σήμερα, Κυριακὴ τῶν ἁγίων Προπατόρων, εἰκονίζει καθαρὰ τὴν Ἐκκλησία, ποὺ ἐκφράζεται στὸ μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Δηλαδὴ ἡ πρόσκληση γιὰ συμμετοχὴ τῶν ἀνθρώπων στὸ Μεγάλο Δεῖπνο, εἶναι πρόσκληση γιὰ νὰ δεχθοῦν νὰ γίνουν μέλη τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ κοινωνήσουν τὸ πανάγιο Σῶμα καί τὸ Τίμιο Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἂς μελετήσουμε γιὰ λίγα λεπτὰ τὴν παραβολὴ ποὺ σήμερα ἀκούσαμε.

Κάποιος ἄνθρωπος προσκάλεσε σὲ δεῖπνο ὅσους φαίνονταν ὅτι εἶναι φίλοι του, γιὰ νὰ περάσουν λίγες ὧρες στὴ δική του χαρά. Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον περιφρόνησαν τὴν πρόσκλησή του ὁ καθένας γιὰ τὸν δικό του λόγο. Ὁ ἕνας εἶχε ἀγοράσει ἕνα κομμάτι γῆς καὶ δὲν εἶχε τὸν καιρό. Ὁ ἄλλος εἶχε ἀγοράσει πέντε ζευγάρια βόδια καὶ εἶχε δουλειά. Κάποιος τρίτος μόλις εἶχε παντρευτεῖ καὶ δὲν εἶχε διάθεση νὰ ἀνταποκριθεῖ. Ἀφοῦ ὅμως ἀρνήθηκαν νὰ προσέλθουν ὁ οἰκοδεσπότης κάλεσε στό δεῖπνο τοὺς φτωχούς, τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ἄστεγους, τοὺς κοινωνικὰ παραθεωρημένους.

Ἡ πρόσκληση αὐτὴ γιὰ τὸ μεγάλο δεῖπνο, ποὺ εἶναι τὸ Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἀπευθύνεται καὶ στὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς προσωπικὰ καὶ συνεχίζεται μέσα στὴ Θεία Λειτουργία, ποὺ εἶναι ἡ συγκεφαλαίωση ὅλη τῆς Θείας Οἰκονομίας. Σ’αὐτὴν πραγματοποιεῖται ἡ Ἐκκλησία ὡς Σῶμα Χριστοῦ καὶ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ συγχρόνως ἀποκαλύπτεται ἡ φύση καὶ ὁ χαρακτήρας τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, ὡς μυστηρίου Θεανθρώπινης κοινωνίας.

Ἡ Λειτουργία εἶναι τὸ μυστήριο τῆς συνάξεως. Πρέπει ἀκλόνητα νὰ γνωρίζουμε καὶ νὰ θυμόμαστε ὅτι στὸ Ναὸ δὲν πηγαίνουμε γιὰ προσωπικὲς προσευχές, ἀλλὰ γιὰ νὰ συναχθοῦμε σὲ Ἐκκλησία. Καὶ ὅταν λέμε «πηγαίνω στὴν Ἐκκλησία», αὐτὸ σημαίνει πηγαίνω στὴ σύναξη τῶν πιστῶν, ὥστε μαζὶ μὲ αὐτοὺς νὰ συγκροτήσω τὴν Ἐκκλησία, νὰ ἐνεργοποιήσω αὐτὸ ποὺ ἔγινα τὴν ἡμέρα τῆς βαπτίσεώς μου, δηλαδὴ μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Πηγαίνω νὰ ὁμολογήσω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ μυστήριο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Δυστυχῶς, ἀκόμη καὶ σήμερα, φαίνεται ὅτι δὲν ἔχουμε ὅλοι ἀκόμη τὴ συνείδηση τῆς βαθύτερης καὶ οὐσιαστικῆς σημασίας τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῶν Ἁγίων

Μυστηρίων ἤ τὰ θεωροῦμε ὡς ἁπλὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα, ὡς εὐκαιρίες ἀτομικῆς τελειώσεως καὶ σωτηρίας ἤ ὡς πράξεις ποὺ ἀφήνονται ἀποκλειστικὰ στὴν ἐπιθυμία ἑκάστου τὴν εὐσέβεια καὶ τὴν προετοιμασία. Πόσο θλιβερὸ εἶναι νὰ ἀρνούμεθα τὴν πρόσκληση τοῦ Θεοῦ ἐπειδὴ ἔχουμε ἀπορροφηθεῖ ἀπὸ τὰ ἐπίγεια. Ἤ περισσότερο ὅταν κοινωνοῦμε γιὰ νὰ ἐκπληρώσουμε μιὰ ὑποχρέωση ἤ γιὰ τὸ ἔθιμο ἤ ἀκόμη γιὰ τὸ καλὸ ! Ἄλλοι πάλι δὲν κοινωνοῦν ἐπειδὴ θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους ἀνάξιο. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κασσιανὸς γράφει « Δὲν πρέπει νὰ ἀποφεύγουμε τὴν Θεία Κοινωνία, ἐπειδὴ θεωροῦμε τὸν ἑαυτό μας ἁμαρτωλό. Ἀντίθετα πρέπει νὰ προσερχόμαστε πολὺ πιὸ συχνὰ γιὰ τὴν θεραπεία τῆς ψυχῆς καὶ τὴν καθαρότητα τοῦ Πνεύματος, ἀλλὰ μὲ τόση ταπείνωση καὶ πίστη ποὺ νὰ θεωροῦμε τὸν ἑαυτό μας ἀνάξιο. Καὶ τοῦτο διότι ἡ ἁγιότητα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐκείνη ποὺ μᾶς κάνει ἀξίους νά κοινωνοῦμε τὰ δῶρα Του καὶ ὄχι ἡ δική μας».

Ἡ συνεχὴς Κοινωνία εἶναι τὸ ἰδεῶδες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Δὲν πρόκειται γιὰ καμμιὰ ὑποχρέωση ἀλλὰ γιὰ πράξη ἀγάπης καὶ λατρείας πρὸς τὸν Θεό, ἀρκεῖ νὰ εἴμαστε ἀνέγκλητοι ἀπὸ τὸν πνευματικό μας.

Ἀδελφοί μου, ἄς μὴν ἀρνούμεθα τὴν αἰώνια πρόσκληση στὸ Δεῖπνο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, γιὰ νὰ μὴ στερηθοῦμε τὴ χαρὰ τῆς κοινωνίας μας μὲ τὸν Θεό. Ἀμήν.